

nesker, der boede i Jordhytter oppe i Bjergene, levede af Rødder og tilbragte deres Dage med fromme Naturbetragtninger. Alligevel savnedes de sjelden her i den store Promenadetime, hvor de med øjensynlig Tilfredshed spejlede sig i deres forhenværende Samtidiges Forbavselse.

Det lille Selskab af Parkhotellets Gæster, der havde været ude og ro, var nu kommen tilbage til Baadhavnen. Oppe bag Brystværnet samlede der sig gerne nogle Tilskuere, naar en Baad landede. Der skulde selv i stille Vejr en Smule Styrmandskunst til for at bjerger et saa let Fartøj frelst over den svære Undersø. I det farlige Øjeblik havde der ogsaa lydt Angstskrig derudefra; men nu laa Baaden velbeholden ved nogle store, flade Sten, som tjente til Landgang.

Jytte Abildgaard var en af de sidste, der sprang i Land. Hun stod paa Rælingen i sin hvide Kjole med det blommefarvede Sjal svøbt omkring sig, og der blev rakt saa mange hjælpsomme Hænder frem imod hende, at hun paa et hængende Haar var faldet i Vandet. Hun havde som sædvanlig først forbavset og derpaa indtaget alle de Fremmede med sit Væsens Naturlighed og nordiske Friskhed. Hun havde ogsaa været den eneste af Damerne, der ikke var bleven bange, da Baaden pludselig løftedes af Braadsøen og førtes ind over Skæret.

»Det kan da umuligt være sandt, at det er af